

betyder, at det defensive nu skal gøres offensivt. Jeg tror nu, jeg brugte udtrykket »vi skal i vores Europapolitik bevæge os fra det defensive til det offensive«, og det var egentlig en generel appel til de fleste politiske partier og en argumentation for, at Danmarks interesser bedst varetages, ved at vi deltager i alle møderne, og ved at vi ikke bøjer os for et pres for, at stolene, hvor Danmark skulle have plads, står tomme, men varetager vore interesser fuldt og helt.

Det med det offensive var også et tilbud om at tage en diskussion, f.eks. om, hvordan det inden for den fælles valutas område vil være muligt at føre en offensiv europapolitik. Lad mig prøve at give et par eksempler.

Jeg mener, Danmark har en interesse i, at der inden for nogle skatteområder er en mindstesats. Jeg mener, vi har en interesse i, at EU-landene ikke bringer hinanden ud i at konkurrere om skattekilder i Europa, så vi risikerer, at vort velfærdssamfund kommer under pres på grund af manglende indtægter. Det er ikke alene et europæisk problem, det er et globalt problem. Globalt set er der tendenser i økonomierne rundt om i verden til, at skattely bliver mere og mere fremtrædende, og hvis vi skal værne os mod skattely, hvis vi skal værne os mod skattekonkurrence, dvs. at sætte skatten længst muligt ned – jamen så må vi have en offensiv europapolitik på her område og se at få indsat nogle mindstebestemmelser, som kan beskytte vores samfund. Det er det, jeg mener med en offensiv politik.

Når hr. Knud Erik Hansen og jeg dystede lidt tidligere på dagen, var det langtfra for at genere hr. Knud Erik Hansen eller SF, tværtimod. Men for at få debatten til at føre frem til en offensiv europapolitik hører selvsagt også – som jeg med stor interesse hører, at SF vil gå ind i – en offensiv miljøpolitik.

Jeg havde gerne set, at vi i dag også kunne have ført en offensiv diskussion om den fælles valutas perspektiv. Den har et stort perspektiv for det danske samfund, og vi kan gøre os gældende ved at føre en idérig debat med vore kolleger om beskæftigelsesstrategier og om koordination af den økonomiske politik. Det er ikke noget, vi skal være bange for, det er noget, vi skal være tilhængere af, for det er både i vores egen interesse og i deres.

Jeg blev spurgt af fru Charlotte Antonsen om folkeafstemningstidspunktet. Jeg tror, fru Antonsen refererede til en meningsmåling, der

var for ganske nylig om dette spørgsmål, men jeg har ikke noget nyt at tilføje i dag. Vi har signaleret, at vi først og fremmest skal have en god debat om den fælles valuta, og jeg tror, det er en fuldstændig unik situation, vi er i nu, hvor vi kan give os tid til at få en god debat, inden der bliver trykket på knappen og fløjtet afgang for folkeafstemning.

Jeg mener, vi skal udnytte den tid, vi har lige nu, til frit og med alle nuancer at diskutere den fælles valutas fordele og ulemper. Det inviterer jeg til en rigtig god debat om, og jeg tror, befolkningen længes efter at få den debat. Vi andre gør da også, hvad vi kan, for at den debat skal komme, og jeg mener, debatten skal have lov at folde sig mere ud, end det er sket indtil nu, før vi trykker på knappen som afgangssignal til folkeafstemning.

Så har der i dag været mange bidrag fra både hr. Knud Erik Hansen, fru Pia Christmas-Møller, hr. Kristian Thulesen Dahl og hr. Keld Albrechtsen til diskussionen om det europæiske forsvarssamarbejde eller – for at være mere præcis – den europæiske krisestyring, som jo er det, vi reelt taler om. Også andre har været inde i en debat om det samme tema. For mig er det egentlig meget klart. Læren fra Jugoslavien, læren fra Kosovo er, at det er nødvendigt, at Europa bliver dygtigere til at gribe tidligere ind.

Det står for mig som et skrækscenario, hvis vi var kommet i en situation, hvor serberne på den ene side på et tidligere tidspunkt i den jugoslaviske krise havde begivet sig i landkrig med et af de andre lande i Eksjugoslavien. Tænk engang det scenario, hvis Tyskland havde støttet det ene land, og Frankrig havde stået på den anden side og havde støttet det andet land, så de to lande formelt var i krig med hinanden. Frankrig og Tyskland havde reelt ikke været det, men det havde været et fuldstændig ødelæggende perspektiv, og jeg må sige, at det var ikke et fuldstændig usandsynligt perspektiv. Der var en højrisiko på et vist tidspunkt i Jugoslavien.

Derfor er det, vi taler så meget om at blive bedre til at styre den slags kriser, hvor vitale interesser står på spil. Derfor taler vi om en fælles udenrigspolitisk stemme, derfor taler vi om et krisestyringsberedskab, og derfor taler vi om den nye tilmelding til en europæisk indsats, som vi har drøftet her i dag. Jeg ser derfor samarbejdet i Europa om det europæiske krisestyringsberedskab som et samarbejde, der netop udspringer af vore erfaringer fra krisen i Jugo-